

"Iedereen is zo gefascineerd, dat is mooi om te zien"

vr 28/08/2015 - 09:55 Sandra Cardoen De boekentassen en pennenzakken mogen binnen enkele dagen opnieuw van onder het stof worden gehaald. De zomervakantie loopt ten einde en dat betekent meteen ook het afscheid van de zomerkampen. Voor de laatste aflevering in onze zomerreeks trekt deredactie.be naar een programmeerkamp in Oostende, waar kinderen en jongeren op één week tijd hun eigen game maken. Enkel spelen tijdens de vakantie, zei u?

Het is al beter weer geweest afgelopen zomer in Oostende. Op de zeedijk lopen amper mensen door de lage temperaturen, de felle wind en de regen. Niet meteen ideale omstandigheden voor een zomerkamp aan de kust, zo lijkt. En toch hoor je de 23 jongeren die hun laatste week van hun vakantie vullen met het “Game on”-kamp nauwelijks klagen over het weer. Zij zitten namelijk voornamelijk binnen met een duidelijk doel voor ogen.

De avond en nacht brengt de groep door in Westende, maar elke ochtend stappen ze daar op de kusttram richting Oostende. Hun dagen vullen ze namelijk op de Technologicampus van de KU Leuven in de badstad. Hier leren ze op één week tijd programmeren door hun eigen versie van "Pong" – een van de eerste videospelletjes - op een Gamebuino van nul af aan te ontwikkelen. Zo'n Gamebuino kan het best vergeleken worden met een basic versie van de vroegere Gameboy.

“Maandag zijn we gestart met een hele dag theorie. Pas toen beseften we hoe complex het was en begonnen we te vrezen dat het niet zou lukken”, zegt begeleider Gert-Jan Andries, die samen met mede-begeleider Nick Steen het kamp uittekende. “Ondertussen zijn we al een paar dagen verder en schrikken we echt van de resultaten. Al doende leert men dus duidelijk. Iedereen staat verder dan we hadden verwacht.”

Hoewel lang niet iedereen ervaring heeft met programmeren, valt er toch bij elke deelnemer een gezonde dosis interesse op te merken. “Dat is meestal zo bij onze kampen”, zegt Bart Bynens van Jeugd, Cultuur en Wetenschap (JCW), een jeugdvereniging die wetenschap en jongeren dichter bij elkaar probeert te krijgen. “Als kleine vereniging is het moeilijk om op te vallen tussen alle

andere verenigingen. Jongeren die bij ons terechtkomen, zijn dan ook meestal specifiek op zoek naar een bepaald kamp. Bij hen heerst dus al een zekere interesse in wetenschap.”

“Elektronica interesseert mij enorm. Dat komt door mijn vader die een multimediawinkel heeft. Daar help ik vaak met de computers van de klanten”, zegt Stijn, die met z’n 12 jaar de jongste van de hoop is. Over de vraag wat hij later wil worden, moet hij dan ook niet al te lang nadenken: industrieel ingenieur. En dat is net hetzelfde als Adriaan (15), die hier ook niet zonder enige ervaring aankwam. “Door mijn interesse in robots ben ik ooit beginnen programmeren. Je kan namelijk geen robot bouwen zonder dat onder de knie te hebben. Ik schrik er wel van hoeveel we al hebben kunnen doen op twee dagen. Dat had ik niet verwacht.”

’s Middags verzamelt de groep in de refter van de universiteitscampus voor een warme maaltijd. Een lange tafel gevuld met - opvallend - enkel mannen werkt de kalkoensneetjes met aardappelen en peren vlotjes naar binnen. “Er heeft zich inderdaad geen enkel meisje ingeschreven voor het kamp”, zegt Steen. “Jammer, maar het cliché dat dit enkel voor mannen zou zijn, bestaat nog steeds. Hopelijk is dat binnen enkele jaren weg.”

Na het dessert - een ijsje, vandaag - krijgen de jongeren even vrij. “Sommigen gaan naar buiten, maar velen gaan ook in de bibliotheek boeken lezen. Aangezien dit een universiteitsbibliotheek is, lezen zij boeken over bijvoorbeeld mechanica”, legt Andries uit. Een kleinere groep leeft zich uit op een flipperkast in een van de praktijklokalen.

Net als de voormiddag bestaat ook de namiddag voornamelijk uit programmeren. “Het is echt verbazend hoe geconcentreerd ze zijn. Ze zijn allemaal gefascineerd met wat ze bezig zijn. Dat is mooi om te zien”, zegt Andries. ’s Avonds wordt er tijd gemaakt voor zaken die niets met elektronica te maken hebben: een grote “Stratego”, “1 tegen allen” of een film. “Hoewel, in de film kwamen ook robots voor”, lacht Steen.

De jongeren werken ondertussen naarstig voort. Nog één dag hebben ze om hun game volledig op punt te krijgen. Zaterdag komen de ouders namelijk kijken naar de resultaten en nemen ze hun kroost – en bijhorende Gamebuino - meteen mee naar huis. Vanaf dan moet er niet meer worden nagedacht over de functies of loopings in hun code, maar wel over de keuze kaftpapier.

